

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/199/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817203524
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Dubcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5817203524.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Dubcovej a členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Martiny Nemravovej, v právnej veci žalobcu: Tatra banka, a.s., so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava 1, IČO: 00 686 930, zastúpeného zástupcom: RASLEGAL, s. r. o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava - Staré mesto, IČO: 36 855 561, proti žalovanému v 1/ rade: ŠH IMPEX plus, s.r.o., so sídlom Breza 14, 029 53 Breza, IČO: 44 241 020, v 2/ rade: Ing. Štefan Hladek, nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom K. XX, XXX XX K., zastúpenému právnym zástupcom: Mgr. Igorom Paliderom, advokátom, so sídlom C. II, XXX XX J., v konaní o zaplatenie 13.697,67 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v 2/ rade proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 2Cb/32/2017-68 zo dňa 23. januára 2019 v spojení s opravným uznesením č.k. 2Cb/32/2017-90 zo dňa 10. apríla 2019, opravným uznesením č.k. 2Cb/32/2017-118 zo dňa 13. septembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Námestovo č.k. 2Cb/32/2017-68 zo dňa 23. januára 2019 v spojení s opravným uznesením č.k. 2Cb/32/2017-90 zo dňa 10. apríla 2019, opravným uznesením č.k. 2Cb/32/2017-118 zo dňa 13. septembra 2019 v napadnutom výroku

- I. o povinnosti žalovaného v 2/ rade zaplatiť žalobcovi istinu 13.697,67 Eur spolu s úrokom z omeškania 9% ročne od 05.01.2017 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku so žalovaným v 1/ rade s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v danom rozsahu povinnosť plniť druhého z nich a vo výroku

- II., ktorým sa žalobcovi proti žalovanému v 2/ rade priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % p o t v r d z u j e .

Žalobca m á voči žalovanému v 2/ rade n á r o k na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravnými uzneseniami (ďalej len „rozsudok“) bolo rozhodnuté výrokom I. tak, že žalovaní v 1/ rade a v 2/ rade sú povinní zaplatiť žalobcovi istinu 13.697,67 Eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne od 05.01.2017 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v danom rozsahu povinnosť plniť druhého z nich. Podľa výroku II. žalobcovi sa proti žalovaným v 1/ rade a v 2/ rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na žalobu žalobcu, podania sporových strán, vykonané dokazovanie a dospel k záveru, že žalobe žalobcu je nevyhnutné v celom rozsahu vyhovieť.

2. V sporovej veci bolo zistené, že žalobca so žalovaným v 1/ rade ako dlžníkom uzavrel Zmluvu o splátkovom úvere č. MU-8002289321 podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému v 1/ rade splátkový úver pre účely splatenia úveru vo výške 19.824,-

Eur s dohodnutou úrokovou sadzbou v čase poskytnutia úveru - base rate + úroková marža 4,9 % ročne, výškou splátky 551,- Eur a so splatnosťou vždy k poslednému bankovému dňu v mesiaci (ultimu mesiaca) a s úrokom z omeškania 25 % ročne a nebolo sporné, že žalovaný v 1/ rade si riadne a včas nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z článku V., bodu 5.1. a 5.2. zmluvy a Článku VIII., bod 8.1. písm. f) VÚP, a to riadne a včas splácať dohodnuté splátky úveru k určenému (dohodnutému) dňu splatnosti a ani to, že žalovaný v 1/ rade po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru danej listom žalobcu z 23.12.2016 uhradil len časť dlžnej istiny vo výške 1.279,95 Eur a zvyšnú časť dlhu neuhradil. Žalovaný v 1/ rade nárok žalobcu ani nespochybňoval, jeho skutkové tvrdenia nepoprel, preto okresný súd skutkové tvrdenia týkajúce sa žalovaného v 1/ rade považoval za nesporné, za aplikácie ust. § 151 ods. 1 CSP.

3. Okresný súd uviedol, že nárok žalobcu zostal sporný vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade, ktorý sa domáhal aplikácie noriem spotrebiteľského práva z dôvodu, že svoj podiel v obchodnej spoločnosti žalovaného v 1/ rade previedol na inú osobu a vzdal sa funkcie konateľa, od ktorého času nemá možnosť dozvedieť sa o korešpondencii medzi žalobcom a žalovaným v 1/ rade a aktuálne má postavenie fyzickej osoby, a preto vo vzťahu k jeho osobe by mal okresný súd postupovať ako ku spotrebiteľovi s prihliadnutím na to, že pre súd je rozhodujúci skutkový stav v čase jeho rozhodnutia. Žalovaný v 2/ rade poukazoval na to, že žalobca ako veriteľ si nesplnil povinnosť, neuskutočnil písomnú výzvu pre žalovaného v 1/ rade na splnenie splatného dlhu, preto sa nemôže domáhať jeho uspokojenia od žalovaného v 2/ rade.

4. Okresný súd uviedol, že sa touto obranou žalovaného v 2/ rade zaoberal a zistil, že v čase podpísania zmluvy (05.11.2015) vykonával funkciu konateľa a spoločníka žalovaného v 1/ rade - obchodnej spoločnosti podnikajúcej pod obchodným menom ŠH IMPEX plus, s.r.o., so sídlom 029 53 Breza 14, IČO: 44 241 020. Ako konateľ a spoločník uzavrel v mene žalovaného v 1/ rade zmluvu, ktorej obsahom bol článok VI., časť 6.6., bod 6.6.1. pod názvom „Dohoda o ručení, vyhlásenia a záväzky ručiteľa“ obsahujúci vyhlásenie osoby ručiteľa identifikovanej ako Ing. Štefan Hládek v znení, že ručiteľ vyhlasuje, že v zmysle § 303 Obchodného zákonníka v prípade, ak dlžník nezaplatí zabezpečenú pohľadávku riadne a včas, zaplatí zabezpečenú pohľadávku veriteľovi za dlžníka v súlade s touto zmluvou. Z tohto bolo nepochybné, že žalovaný v 2/ rade ako konateľ a spoločník žalovaného v 1/ rade písomne vyhlásil, že uspokojí dlh veriteľa zo zmluvy o úvere, ak tak neurobí dlžník ani v primeranej lehote po tom, čo ho na to veriteľ vyzval. Žalovaný v 2/ rade ako ručiteľ síce vystupoval ako fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, ručiteľský záväzok ale poskytol v súvislosti s úverom poskytnutého osobe, a to žalovanému v 1/ rade, ktorá pri úkone vystupovala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a za ktorú ako oprávnená osoba v postavení konateľa konala. Okresný súd bol názoru, že na postavenie žalovaného v 2/ rade z ručiteľského záväzku, ktorý poskytol ako fyzická osoba podnikateľskému subjektu, ktorého bol spoločníkom a konateľom, nemožno aplikovať normy spotrebiteľského práva a stotožnil sa s argumentáciou žalobcu, ktorý odkázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Dietzinger C-45/96, rozsudok zo dňa 17.03.1998, ktorý riešil obdobný prípad.

5. Okresný súd poukázal na význam ručenia a jeho postavenia, ako aj, že žalovaný v 2/ rade ručiteľský záväzok prevzal. Okresný súd mal preukázané, že žalobca listom zo dňa 23.12.2016 podaným na pošte v Bratislave dňa 23.12.2016 uskutočnil jednak oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti s odkazom na Článok XIII., bod 13.2. písm. a) a bod 13.3. VÚP a zároveň uskutočnil výzvu na zaplatenie dlhu pre žalovaného v 1/ rade ako dlžníka vyčísleného ku dňu 22.12.2016 vo výške 14.977,62 Eur, pričom žalovaný v 1/ rade bol povinný zaplatiť dlh na účet č. SKXX XXXX XXXX XXXX XXXX, VS 8002289321, v lehote do 7 dní od doručenia tohto listu. Okresný súd z obsahu listu zistil, že bol adresovaný tak dlžníkovi - žalovanému v 1/ rade, ako aj bol daný na vedomie žalovanému v 2/ rade -ručiteľovi s tým, že výzva obsahovala upozornenie na realizáciu prípadného zabezpečenia celej pohľadávky veriteľa v zmysle článku VII. zmluvy, t.j. upozornenie na možnosť požadovať splnenie záväzku od ručiteľa poskytujúceho zabezpečenie a zároveň upozornenie, že žalobca ako veriteľ využije všetky ostatné zákonné spôsoby a prostriedky na vymoženie celkovej pohľadávky veriteľa. Žalovaný v 1/ rade celkový dlh neuhradil a žalobca ako veriteľ si splnil povinnosť vyplývajúcu z ust. § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka, keď písomne vyzval dlžníka na splnenie jeho splatného záväzku, čo ho potom oprávňovalo uplatniť si tento nárok proti žalovanému v 2/ rade ako ručiteľovi s odkazom na ust. § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka. Skutočnosť, že žalovaný v 1/ rade alebo žalovaný v 2/ rade si zásielky v odbernej lehote neprevzali, bola bez právneho významu vo vzťahu k posúdeniu splniť si povinnosť žalobcu uskutočniť písomnú výzvu práve z dôvodu, že zásielky podané na pošte Bratislava

dňa 23.12.2016 a doručované v súlade s článkom IX., bod 9.1. zmluvy na adresu uvedenú v hlavičke zmluvy, sa považovali za doručené podľa bodu 16.3. písm. c) VÚP (úverové dokumenty doručované prostredníctvom doporučenej poštovej zásielky platia za doručené tretím dňom nasledujúcim po dni ich odoslania). Zásielky sa preto považovali za doručené 26.12.2016. Od tohto dňa začala plynúť 7. dňová lehota na splnenie záväzku, ktorá skončila 02.01.2017.

6. Okresný súd za aplikácie ust. § 303 Obchodného zákonníka vyjadril, že podstata zabezpečenia záväzku ručením spočíva v tom, že veriteľovi vzniká právo domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa v prípade, že splatný záväzok dlžník nesplní. Podmienkou je, aby bol ručiteľ na plnenie po splatnosti záväzku vyzvaný. V tejto veci sa na ručenie vzťahovali ustanovenia Obchodného zákonníka. Úprava ručenia v Obchodnom zákonníku má komplexnú povahu a s poukazom na túto skutočnosť sa ani podporne neuplatňujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce ručenie. Na rozdiel od úpravy Občianskeho zákonníka ručenie v zmysle § 303 až § 311 Obchodného zákonníka nevyžaduje uzavretie zmluvy medzi ručiteľom a veriteľom. Postačuje písomné prehlásenie ručiteľa. Z formulácie ust. § 303 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že ručiteľ musí písomné vyhlásenie vykonať voči veriteľovi spôsobom, aby bolo jednoznačné, že ručenie prevzal. V predmetnej veci bolo preukázané, že žalovaný v 2/ rade ručiteľský záväzok prevzal, išlo o platný záväzok a rovnako nebol spochybnený právne relevantným spôsobom obsah ani rozsah záväzku, ako i právny titul záväzku. Žalobca s odkazom na ust. § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka uskutočnil výzvu voči žalovanému v 1/ rade ako dlžníkovi na splnenie záväzku v primeranej lehote, čo žalovaný v 1/ rade neurobil. Bola uskutočnená aj výzva voči žalovanému v 2/ rade ako ručiteľovi. Podľa platnej judikatúry, podmienka písomnej výzvy je splnená v prípade, ak je dlžníkovi doručená žaloba, ktorou sa veriteľ domáha splnenia záväzku súčasne od dlžníka aj od ručiteľa. Uvedené sa stalo aj v prejednávanej veci, keď žalobca listom z 23.12.2016 podaným na pošte v Bratislave vyzval žalovaného v 1/ rade a žalovaného v 2/ rade na splnenie dlhu a následne tak vykonal aj podanou žalobou. Okresný súd mal za to, že podmienka písomnej výzvy nie je absolútna. K jednej z dvoch jej výnimiek patrí aj pochybnosť o tom, že dlžník svoj záväzok nesplní a vtedy je veriteľ oprávnený od vyzvania dlžníka upustiť, čo tiež bol prejednávaný prípad. Žalobcovi vznikol nárok domáhať sa splnenia svojho záväzku aj voči žalovanému v 2/ rade ako ručiteľovi, preto okresný súd vyhovel žalobe aj v tejto časti voči žalovanému v 2/ rade.

7. Námietku žalovaného v 2/ rade o tom, že svoj obchodný podiel previedol na inú osobu, a to, že sa vzdal funkcie konateľa, o čom informoval žalobcu, okresný súd z pohľadu existencie a dôsledkov ručenia vyhodnotil za právne irelevantnú. Obdobne aj tvrdenie žalovaného v 2/ rade o tom, že nemal vedomosť o existencii korešpondencie žalovaného v 1/ rade z dôvodu, že všetky zásielky určené či už pre stranu žalovaného v 1/ rade alebo žalovaného v 2/ rade sa doručovali na adresy uvedené v zmluve a boli totožné (rovnaké) - XXX XX K.. XX, ktorá adresa bola uvedená ako miesto pobytu žalovaného v 2/ rade a aj ako sídlo žalovaného v 1/ rade.

8. Okresný súd skonštatoval, že sa nestotožnil s neplatnosťou ustanovení zmluvy, konkrétne článku VI., bodu 6.6.1. (i) a (ii) z dôvodu, že ak samotná úprava v zákone nezakotvuje absolútnu povinnosť veriteľa uskutočniť výzvu voči svojmu dlžníkovi a z tejto povinnosti stanovuje výnimky v prípade nemožnosti doručenia výzvy a vtedy, keď je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nesplní, nemožno vylúčiť, aby takéto dojednanie bolo súčasťou zmluvy ako prejav konsenzu jej účastníkov. Ak preto článok 6.6.1. (ii) vylučuje povinnosť veriteľa a na tomto vylúčení sa zmluvné strany dohodli, nemožno konštatovať, že tieto ustanovenia zmluvy sú rozporné s poctivým obchodným stykom o to viac, ak si zmluvné strany dohodli dve možnosti dané na výber (jednak oprávnenie veriteľa uskutočniť výzvu a jednak oprávnenie domáhať sa zaplatenia dlhu od ručiteľa bez vyzvania dlžníka). Zodpovedalo to charakteru akcesorického záväzku, ktorým je zabezpečenie dlhu a splnenie náhradným spôsobom. Okresný súd nezistil rozpor medzi článkom 6.6.1. (i) a (ii) a článkom 6.6.2., pretože posledne citovaný článok bol adresovaný ručiteľovi, ktorý sa zaviazal zaplatiť dlh veriteľovi po obdržaní výzvy, t.j. za predpokladu, ak žalobca ako veriteľ bude postupovať podľa článku 6.6.1. (i) a výzve žalovaného v 1/ rade ako dlžníka na splnenie dlhu, čo aj žalobca uskutočnil. Na základe týchto skutočností okresný súd zaviazal žalovaného v 1/ rade a v 2/ rade na zaplatenie istiny vo výške 13.697,67 Eur podľa ust. § 497 a nasledujúce ustanovenia Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 303 Obchodného zákonníka spolu s úrokom z omeškania, keď výška úroku bola určená podľa ust. § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka a bola priznaná odo dňa žiadaného žalobcom, t.j. od 05.01.2017, keďže žalovaný v 1/ rade a v 2/ rade sa so splnením záväzku dostali do omeškania už 02.01.2017. Vzhľadom na akcesorickú povahu ručenia okresný súd rozhodol, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v danom rozsahu povinnosť plniť druhému z nich. Pre právne

posúdenie okresný aplikoval ust. § 497 a nasledujúce ustanovenia Obchodného zákonníka, ust. § 303 a nasledujúce ustanovenia Obchodného zákonníka a tiež ust. § 369 ods. 2, § 369c Obchodného zákonníka v spojení s Nariadením Vlády SR č. 23/2010 Z.z..

9. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP a podľa ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobcovi, ktorý bol úspešný, priznal proti žalovaným v 1/ rade a v 2/ rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, t.j. v rozsahu 100 %.

10. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný v 2/ rade. Ako dôvody odvolania poukázal na ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žalovaný v 2/ rade zdôraznil, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania a vyhodnotenia prednesov strán, v procese uzavierania ručiteľského záväzku so žalobcom vystupoval ako spotrebiteľ a v tomto smere žalobca úmyselne porušil svoje viaceré právne povinnosti pri uzavieraní zmluvného ručiteľského vzťahu podľa dohody o ručení. Žalovaný v 2/ rade zdôvodnil, že obsah textu dohody o ručení je voči jeho osobe diskriminačný. Nebol formulovaný zrozumiteľne a určitým spôsobom. Podľa žalovaného v 2/ rade diskriminačné je aj správanie žalobcu, keď tento okamžite neinformoval žalovaného v 2/ rade o situácii so zastavením splácania úveru zo strany žalovaného v 1/ rade. Takto podľa jeho názoru žalobca konal v úmysle znevýhodniť žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa v jeho pozícii. Za neprijateľné správanie uplatnené žalobcom, žalovaný v 2/ rade považoval to, že žalobca ho žiadnym preukázateľným spôsobom hneď po meškaní úhrad istiny zo strany žalovaného v 1/ rade písomne o tejto skutočnosti nevyrozumel, aby mohol zjednať svojim pričinením a intervenciou u žalovaného v 1/ rade nápravu. Žalovaný v 2/ rade namietal právne posúdenie veci zo strany okresného súdu aj v tom, že žalobca síce dôvodil v žalobe, že písomnou výzvou zo dňa 23.12.2016 mal upozorniť žalovaného v 1/ rade, ako aj žalovaného v 2/ rade o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru a súčasne sa mal domáhať zaplatenia dlžnej sumy, avšak takúto skutočnosť v konaní presvedčivo nepreukázal. Právna úprava ručiteľského záväzku predpokladá, že ručiteľ musí byť zo strany veriteľa riadnym spôsobom a včas vyrozumieť o skutočnosti, že dlžník si neplní svoj splatný záväzok, avšak takýto dôkaz produkovaný nebol. V tejto súvislosti žalovaný v 2/ rade poukázal na rozhodnutie Ro NS SR z 30.11.2006, sp.zn. 1 Afs 73/2006. Žalovaný v 2/ rade ďalej uviedol, že nový vlastník a konateľ spoločnosti žalovaného v 1/ rade p. Lukáš Ciesarík prevzal v rámci uzavretej zmluvy o prevzatí plnenia zo dňa 4.1.2017 písomnou formou od žalovaného v 1/ rade záväzok, že uhradí všetky dlhy a splní všetky záväzky, ktoré má dlžník ako fyzická osoba voči spoločnosti Tatra banka, a.s.. Aj keď žalobca uvedený písomný zmluvný záväzok Lukáša Ciesaríka mal od žalovaného v 1/ rade k dispozícii, na tento dôkaz nereagoval, ani túto osobu nevyzval na plnenie. Žalovaný v 2/ rade doplnil, že Lukáš Ciesarík v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru disponoval dostatočnými finančnými prostriedkami na splatenie celého úveru, ako aj príslušenstva Úverovej zmluvy č. MU-8002289321. Zmluvu o prevzatí plnenia zo dňa 4.1.2017 uzavretú medzi žalovaným v 2/ rade a Lukášom Ciesaríkom súd prvej inštancie nijako neposudzoval a právne nevyhodnotil. Žalovaný v 2/ rade mal za to, že pokiaľ ho žalobca nevyrozumel o probléme so splácaním úveru zo strany žalovaného v 1/ rade, porušil samotné zmluvné povinnosti vyplývajúce z obsahu dohody o ručení a jeho počínanie bolo v rozpore s poctivým obchodným stykom. Žalovaný v 2/ rade žiadal, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žaloba voči žalovanému v 2/ rade bude zamietnutá a súčasne bude žalovanému v 2/ rade priznaná náhrada trov súdneho konania.

11. K odvolaniu žalovaného v 2/ rade sa vyjadril žalobca prostredníctvom zástupcu v podaní zo dňa 17.04.2019. Žalobca zotrval na doterajších stanoviskách a argumentácii. Podľa žalobcu je rozsudok okresného súdu jasný a zrozumiteľný. V konaní pred okresným súdom žalovaný v 2/ rade uvádzal, že potom ako previedol v roku 2016 svoj obchodný podiel v obchodnej spoločnosti, ktorá vystupuje ako dlžník voči žalobcovi na tretiu osobu a vzdal sa u žalovaného v 1/ rade funkcie konateľa, má požívať žalovaný v 2/ rade spotrebiteľskú ochranu. Uvedené je podľa žalovaného v 2/ rade dôvodom na vylúčenie aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka. S názorom žalovaného v 2/ rade sa žalobca nestotožnil. Uviedol, že žalovaný v 2/ rade pri uzavretí Zmluvy o splátkovom úvere č. MU-8002289321 zo dňa 05.11.2015 (ďalej len „Zmluva“) vystupoval ako ručiteľ, pričom zabezpečoval záväzok podnikateľa, a to žalovaného v 1/ rade. V čase uzavretia Zmluvy žalovaný v 2/ rade bol jediným spoločníkom aj konateľom žalovaného v 1/ rade, ktorého tak úplne ovládal. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie Business úveru podnikateľovi, a to žalovanému v 1/ rade, za vrátenie ktorého sa žalovaný v 2/ rade zaručil. Fyzická osoba sa môže stať spotrebiteľom len vo vzťahu ku konkrétnej zmluve, k predmetu jej plnenia a k tomu, aký má v jeho rámci pomer k dodávateľovi. V danej veci žalobca ako veriteľ neposkytol žalovanému v 2/ rade žiadnu službu ani plnenie. Prijemcom úveru bol dlžník, a to žalovaný v 1/ rade. Základom

vzťahu bolo zabezpečenie záväzkov dlžníka t.j. žalovaného v 1/ rade, ktoré vyplývali zo zmluvy, a to zo zmluvy uzavretej medzi dvoma podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Navyše, žalovaný v 2/ rade v čase uzavretia zmluvy dlžníka - žalovaného v 1/ rade, sám ovládal ako jediný spoločník a konateľ. Ručenie žalovaný v 2/ rade neprevzal za účelom uspokojenia svojich osobných potrieb, ale aby umožnil žalovanému v 1/ rade ako podnikateľovi vykonávať podnikateľskú činnosť. Na daný vzťah sa plne aplikujú ustanovenia Obchodného zákonníka, a to medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným v 1/ rade ako dlžníkom, ako aj vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade ako ručiteľovi. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (predtým Európsky súdny dvor) vo veci Dietzinger C-45/96, rozsudok zo dňa 17.03.1998 a tiež aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 09.11.2016, vydané v rámci právnej veci vedenej pod sp. zn.: 5 Ndc 10/2016, zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. 3/2017. Žalobca zvýraznil povahu účastníkov pri vzniku záväzkového vzťahu, keď žalobca vstupoval do zmluvného vzťahu ako do vzťahu obchodnoprávneho, preto legitímne očakával, že takýto charakter vzťahu bude aj v budúcnosti zachovaný. Voči žalovanému v 1/ rade sú aktuálne vedené dve exekučné konania, táto spoločnosť dlhodobo nezakladá svoje účtovné závierky do registra závierok, čo nepriamo svedčí o tom, že nedisponuje žiadnym majetkom. Žalobca mal za to, že ani prípadné postavenie spotrebiteľa, ktoré žalovanému v 2/ rade v tejto veci jednoznačne neprináleží, nezbavuje účastníka zmluvného vzťahu jeho povinnosti vrátiť peňažné prostriedky, ktoré mu boli na základe platne uzavretej zmluvy poskytnuté, resp. na plnenie peňažných prostriedkov za obligačného dlžníka, ak sa zaviazal k ručeniu.

12. Žalobca sa nestotožnil ani s odvolacím dôvodom žalovaného v 2/ rade, ktorý namietal dohodu o ručení, že je nejasná, neurčitá a diskriminačná voči žalovanému v 2/ rade. Žalobca zdôraznil, že vzťah je obchodnoprávny, pre ktorý je typická zmluvná voľnosť a široká autonómia vôle účastníkov zmluvy, ktorá je podporená dispozitívnosťou obchodno-právnej úpravy. Ustanovenie § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka nie je kogentné, preto sa zmluvné strany môžu od tohto ustanovenia odchyliť, modifikovať ho alebo vylúčiť. K tomuto aj v danej veci došlo. Žalobcovi nič nebránilo v tom, aby sa podľa zmluvy od žalovaného v 2/ rade domáhal plnenia aj bez predchádzajúceho vyzvania dlžníka. I napriek tomu žalobca štandardne pristupuje k zaslaniu tohto oznámenia a výzvy obom subjektom, teda dlžníkovi aj ručiteľovi, a to samostatnými výzvami - ako tomu bolo aj v danej veci. V tomto prípade teda nad rámec zmluvných povinností bolo oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru, a to výzva na zaplatenie inkorporovaná v takomto dokumente, zaslaná ručiteľovi - žalovanému v 2/ rade a tiež aj dlžníkovi - žalovanému v 1/ rade.

13. Žalovaný v 2/ rade namietal aj nesúlad bodov 6.6.1. a 6.6.2. uzavretej Zmluvy. Takýto rozpor podľa žalobcu medzi týmito ustanoveniami neexistuje. Bod 6.6.1. Zmluvy vylučuje povinnosť vyzývať dlžníka na splnenie dlhu pre prípad neplnenia povinností dlžníkom, pričom bod 6.6.2. Zmluvy upravuje len povinnosť ručiteľa zaplatiť veriteľovi dlžníkom nezaplatenú časť, a to po doručení výzvy; v tomto prípade sa z logiky veci malo na myslí, že ide o výzvu adresovanú ručiteľovi, nie dlžníkovi.

14. Žalobca nesúhlasil ani s obranou žalovaného v 2/ rade o tvrdení diskriminačného konania žalobcu voči žalovanému v 2/ rade. Ak v obchodnej spoločnosti, a to u dlžníka - žalovaného v 1/ rade nastali zmeny v osobe jedného spoločníka a konateľa, toto nie je skutočnosť, ktorá by mala mať akýkoľvek vplyv na obligačné záväzky tejto spoločnosti, prípadne ručiteľov. K zmenám došlo výlučne konaním žalovaného v 2/ rade, čím dokonca bol poškodený žalobca ako spoločnosť, pretože sa výrazne sťažilo vrátenie poskytnutých financií od dlžníka, a to žalovaného v 1/ rade. Žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru až potom, ako žalovaný v 1/ rade dlhodobo neplnil svoje povinnosti, ku ktorým sa Zmluvou zaviazal. Práve pre neplnenie žalovaným v 1/ rade, žalobca o tomto oboznámil žalovaného v 2/ rade, a to v písomnom dokumente označenom ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a výzva na zaplatenie" zo dňa 23.12.2016. Toto oznámenie bolo adresované žalovanému v 2/ rade, ako aj žalovanému v 1/ rade, hoci voči dlžníkovi žalobca podľa Zmluvy nebol zaviazaný na doručovanie. Nie je pravdivé tvrdenie, že by žalovaný v 2/ rade nebol oboznámený s tým, že žalovaný v 1/ rade úver riadne nespláca. Ani predmetné oznámenie, ani doručenie žaloby očividne neboli pre žalovaného v 2/ rade dostatočné podnety, ktoré by ho viedli k tomu, aby ako sám uviedol „zjednal svojím pričinením a intervenciou u žalovaného v 1/ rade nápravu". Podľa žalobcu neobstojí ani obrana žalovaného v 2/ rade, že mu nebolo oznámenie riadne doručené. Žalovaný v 2/ rade podľa Zmluvy výslovne súhlasil, že doručovanie oznámenia a inej korešpondencie medzi zmluvnými stranami sa bude riadiť všeobecnými úverovými podmienkami žalobcu (ďalej len „VUP"). Podľa bodu 16.3. písm. c) VUP: „Pre účely doručovania Úverových dokumentov platí, že oznámenia, žiadosti alebo iná korešpondencia, doručované prostredníctvom doporučenej poštovej zásielky, platia za doručené

tretím dňom nasledujúcim po dni ich odoslania", t.j. bola dojednaná tzv. fikcia doručenia. Oznámenie žalovanému v 2/ rade bolo odoslané 23.12.2016, a to v súlade s bodom 9.1. (ii) Zmluvy na adresu uvedenú v Zmluve - Breza 14, 029 53 Breza, ktorú žalovaný v 2/ rade (i) naďalej uvádza ako adresu svojho pobytu na podaniach, (ii) ktorá je adresou nehnuteľnosti, ktorú ako sám žalovaný v 2/ rade uviedol, že zdedil a (iii) ktorá je zhodná so stále aktuálnou adresou sídla žalovaného v 1/ rade. Oznámenie spolu s podacím hárkom preukazujúcim jeho odoslanie bolo žalobcom pred okresným súdom predložené. Žalovaný v 2/ rade oznámenie neprevzal v odbernej lehote, avšak s poukazom na dohodnutú fikciu a tiež teóriu dôjdenia do sféry dispozície adresáta bolo oznámenie riadne doručené. Žalobca nemôže znášať negatívne následky toho, že žalovaný v 2/ rade riadne nepreberá poštu, a to dokonca na adrese, ktorú doteraz označuje ako adresu svojho pobytu. Podľa žalobcu tvrdenia žalovaného v 2/ rade nie sú preukázané. Na druhej strane žalobca preukázal to, že si splnil povinnosť vyzvať ručiteľa na zaplatenie dlhu za dlžníka. Žalobca navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správne rozhodnutie s priznaním náhrady trov odvolacieho konania.

15. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 16. mája 2019 (č.l. 102 spisu) bolo žalovanému v 2/ rade doručené vyjadrenie žalobcu k podanému odvolaniu žalovaného v 2/ rade s možnosťou vyjadrenia sa k nemu v lehote 10 dní odo dňa jeho doručenia, ktorú možnosť žalovaný v 2/ rade do momentu konania a rozhodovania krajským súdom nevyužil.

16. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP na základe podaného odvolania žalovaným v 2/ rade a postupom bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch týkajúcich sa žalovaného v 2/ rade potvrdený ako v týchto výrokoch vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

17. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného v 2/ rade bez nariadenia pojednávania sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/199/2019-126 zo dňa 04.03.2020, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 14.04.2020 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

18. Primárne krajský súd uvádza, že základom jeho konania a rozhodovania boli odvolacie dôvody žalovaného v 2/ rade vyjadrené v podanom odvolaní zo dňa 19.3.2018. Žalovaný v 2/ rade v podstate spochybňoval splnenie zmluvných a zákonných podmienok k tomu, aby vystupoval v pozícii ručiteľa k záväzku žalovaného v 1/ rade vyplývajúceho zo Zmluvy o splátkovom úvere č. MU-8002289321 zo dňa 5.11.2015 (ďalej len „Zmluva“). V konkrétnosti odvolacích dôvodov žalovaný v 2/ rade namietal, že v procese uzavierania ručiteľského záväzku so žalobcom vystupoval ako spotrebiteľ, žalobca nevyrozumel žalovaného v 2/ rade o meškaní úhrady istiny žalovaným v 1/ rade, ako aj, že obsah textu dohody o ručení je voči žalovanému v 2/ rade diskriminačný a nie je formulovaný dostatočne zrozumiteľne a určito. Ďalej žalovaný v 2/ rade poukázal na to, že u dlžníka, t.j. u žalovaného v 1/ rade došlo k zmene v pozícii spoločníka a konateľa, pričom žalobca i napriek tejto zmene a vyhlásenia žalovaného v 1/ rade, že uhradí všetky dlhy a splní všetky záväzky, ktoré má dlžník voči žalobcovi, na tento dôkaz nereagoval a túto osobu, t.j. p. Lukáša Ciesaríka ako nového vlastníka, konateľa spoločnosti žalovaného v 1/ rade na plnenie nevyzval.

19. K týmto odvolacím dôvodom žalovaného v 2/ rade je potrebné aj zo strany krajského súdu zvýrazniť obsah a zmysel inštitútu ručenia vo vzťahu k založenému záväzkovému vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 1/ rade ako dlžníkom. Zo Zmluvy uzavretej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným v 1/ rade ako dlžníkom vyplynulo, že jej predmetom bolo poskytnutie úveru v zmysle ust. § 497 - § 507 Obchodného zákonníka s uzavretím Dohody o ručení v zmysle ust. § 303 a nasl. ustanovenia Obchodného zákonníka, keď žalovaný v 2/ rade vystupoval ako ručiteľ. Nepochybne išlo o obchodno-záväzkový vzťah, t.j. vzťah vyplývajúci z úverového vzťahu medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným v 1/ rade ako dlžníkom, ku ktorému bolo ručiteľské vyhlásenie žalovaným v 2/ rade uskutočnené podľa ust. § 303 Obchodného zákonníka. Dohoda o ručení, vyhlásenia a záväzky ručiteľa sú vyjadrené v čl. VI. bodu 6.6. Zmluvy, konkrétne bod bodom 6.6.1., 6.6.2.. Je nepochybné, že inštitút ručenia je záväzkom akcesorickým, ktorý zabezpečuje hlavný záväzok medzi veriteľom a dlžníkom. Ak hlavný záväzok medzi

žalobcom ako veriteľom a žalovaným v 1/ rade ako dlžníkom vyplýval zo zmluvy o úvere uzavretej v zmysle ust. § 497 a nasl. ustanovenia Obchodného zákonníka, tak rovnaký režim hmotného práva sa vzťahuje aj na akcesorický záväzok, a to ručenie, v ktorom žalovaný v 2/ rade vo vzťahu k žalobcovi vystupoval ako ručiteľ. Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Obdo V 11/2011, z ktorého vyplýva, že „Ručenie predstavuje významný zabezpečovací inštitút obchodného práva, ktorým možno zabezpečiť peňažný alebo nepeňažný záväzok dlžníka. Právnu úpravu ručenia v rámci Obchodného zákonníka treba považovať za komplexnú, existujúcu paralelne popri taktiež ucelenej úprave obsiahnutej v Občianskom zákonníku (§ 546 - 550). Záväzok ručiteľa a dlžníka je záväzkom akcesorickým, pričom jeho vznik a trvanie sú priamo podmienené existenciou hlavného záväzku medzi veriteľom a dlžníkom. Pri aplikácii právneho predpisu (Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka) je dôležitou a rozhodujúcou právnou skutočnosťou, aké vzťahy sa ručením zabezpečujú. Vzťahy, ktoré vznikajú pri zabezpečovaní záväzkov z úverovej zmluvy sa spravujú Obchodným zákonníkom. Použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy účastníci nemôžu ani dohodou vylúčiť, keďže viaceré ustanovenia, ktoré upravujú inštitút ručenia v Obchodnom zákonníku majú kogentnú povahu.“ V tomto rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho bolo vyslovené, že ak sa na vec aplikujú ustanovenia o ručení podľa Obchodného zákonníka, tak ide o správny postup súdov, keďže na vzťahy, ktoré vznikajú pri zabezpečovaní záväzkov z úverovej zmluvy, sa tieto spravujú Obchodným zákonníkom a použitie Obchodného zákonníka na takéto vzťahy nemožno ani dohodou vylúčiť. Je právne neudržateľné, aby sa hlavný záväzkový vzťah a vznik ručenia právne riadil Obchodným zákonníkom a časť akcesorického vzťahu, rozsah ručenia by sa posudzoval podľa Občianskeho zákonníka.

20. Okresný súd preto správne postupoval, pokiaľ na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka vo vzťahu k ručiteľskému záväzku žalovaného v 2/ rade, ktorý zabezpečoval záväzok žalovaného v 1/ rade ako dlžníka z úverového vzťahu uzavretého so žalobcom na základe Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti potom bol správny záver okresného súdu, ktorý v odseku 10. odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade uviedol, že nie je možné aplikovať normy spotrebiteľského práva s odkazom na postavenie žalovaného v 2/ rade v čase kreovania záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 1/ rade a vyhlásenia ručiteľského záväzku žalovaným v 2/ rade, keď žalovaný v 2/ rade bol konateľom, ako aj spoločníkom žalovaného v 1/ rade, kedy je v zmysle obrany žalobcu namieste aplikovať rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Dietzinger C-45/96, rozsudok zo dňa 17.03.1998, ktorý riešil obdobný prípad v spojení aj s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Ndc 10/2016, na ktoré poukázal žalobca, aj podľa ktorého, ak hlavný záväzok vznikol medzi spoločnosťami a osoba v čase vzniku, vyjadrenia záväzku, ktorého súčasťou bolo aj vyhlásenie o ručení, bola konateľom a spoločníkom spoločnosti, teda mala úzke väzby vo vzťahu k spoločnosti, tak potom takúto osobu nemožno považovať za spotrebiteľa, s poukazom aj na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-419/11 zo dňa 14. marca 2013. Ďalej z tohto rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Ndc 10/2016 zo dňa 9. novembra 2016 vyplýva „...žalobkyňa ako fyzickú osobu, ktorá má úzke väzby vo vzťahu k obchodnej spoločnosti ako jej konateľka a spoločník, nemožno považovať za spotrebiteľa, nakoľko v danom prípade, prevzala ručenie za záväzok tejto spoločnosti zaplatiť kúpnu cenu z kúpnej zmluvy (t.j. z obchodno-právneho vzťahu).“ Okresný súd správne postupoval pokiaľ vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade ako ručiteľovi neaplikoval predpisy spotrebiteľského práva.

21. Nebol relevantný ani odvolací dôvod žalovaného v 2/ rade, ktorý text Dohody o ručení kvalifikoval ako diskriminačný, ktorý navyše podľa žalovaného v 2/ rade nebol formulovaný dostatočne zrozumiteľne a určito. K tomuto odvolaciemu dôvodu žalovaného v 2/ rade krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že na základe ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ručenie je jednostranný písomný právny úkon ručiteľa, ktorý musí spĺňať zákonné náležitosti z hľadiska formálnej aj obsahovej. Kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplní určitý záväzok, stáva sa dlžníkovým ručiteľom. Krajský súd poukazuje na obsah Zmluvy, v ktorom je uvedený žalovaný v 2/ rade ako ručiteľ, súčasťou ktorej Zmluvy v čl. VI. bodu 6.6.1. je vyhlásenie žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa, že podľa ust. § 303 Obchodného zákonníka v prípade, ak žalovaný v 1/ rade ako dlžník nezaplatí zabezpečenú pohľadávku riadne a včas, zaplatí zabezpečenú pohľadávku veriteľovi za dlžníka v súlade s touto Zmluvou. Je určitým a jasným spôsobom žalovaným v 2/ rade prevzatý ručiteľský záväzok v súlade s ust. § 303 Obchodného zákonníka, preto ani v tomto smere nebolo možné akceptovať odvolací dôvod žalovaného v 2/ rade. Ručiteľské vyhlásenie urobené žalovaným v 2/ rade v Zmluve je nezameniteľné, keďže je identifikované dostatočným spôsobom zabezpečeného

záväzku, obsahuje určitosť vyhlásenia, označenie veriteľa, dlžníka, ručiteľa, vymedzenie určitého ručením zabezpečovaného záväzku a v konečnom dôsledku aj prejav ručiteľa, a to žalovaného v 2/ rade, že tento záväzok uspokojí, ak tak neuskutoční dlžník.

22. Žalovaný v 2/ rade ďalej v odvolaní poukázal na zmenu v osobe spoločníka a konateľa žalovaného v 1/ rade ako dlžníka žalobcu. Poukázal na to, že v súvislosti s touto zmenou p. Lukáš Ciesarík ako nový vlastník a konateľ spoločnosti, a to žalovaného v 1/ rade sa v rámci uzavretej Zmluvy o prevzatí plnenia zo dňa 4.1.2017 písomnou formou zaviazal, že uhradí všetky dlhy a splní všetky záväzky, ktoré má dlžník ako fyzická osoba voči žalobcovi. Žalovaný v 2/ rade v odvolaní apeloval na to, že žalobca na tento dôkaz nereagoval a ani túto osobu nevyzval na plnenie. Žalovaný v 2/ rade namietal, že túto Zmluvu o prevzatí plnenia zo dňa 4.1.2017 uzavretú medzi ním a p. Lukášom Ciesaríkom okresný súd nijakým spôsobom neposudzoval a právne nevyhodnotil. Krajský súd k tomuto odvolaciemu dôvodu žalovaného v 2/ rade uvádza, že nebol právne relevantný. Opätovne upriamuje pozornosť na obsah inštitútu ručenia ako akcesorického zabezpečovacieho inštitútu, ktorý má väzbu k záväzku dlžníka voči veriteľovi. Ručenie žalovaným v 2/ rade bolo prevzaté jeho písomným vyhlásením v Zmluve zo dňa 5.11.2015. To, že od momentu ručiteľského vyhlásenia žalovaným v 2/ rade u dlžníka, a to u žalovaného v 1/ rade došlo k zmene v osobe konateľa, spoločníka, je bez vplyvu na právne postavenie žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa. Ručiteľské vyhlásenie uskutočnil žalovaný v 2/ rade, a preto záväzky z takéhoto vyhlásenia sa vzťahujú na žalovaného v 2/ rade. Primerane krajský súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 M Obdo 2/2006 zo dňa 27. februára 2008, z ktorého vyplýva, že nebol akceptovaný názor súdov nižšieho stupňa v tom, že k zániku ručenia by malo dochádzať stratou identity okruhu spoločníkov u spoločnosti s ručením obmedzeným v postavení dlžníka a spoločnosti v postavení ručiteľa, keďže takýto výklad by bol v rozpore s inštitútom ručenia ako jedného zo spôsobov zabezpečenia záväzku, ktorý je ako akcesorický záväzok podmienený existenciou hlavného, zabezpečovaného záväzku. Ďalej Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril, že takýto prístup by pripúšťal možnosť zániku ručenia v dôsledku právneho úkonu spoločníka ručiteľa, znamenal by nežiaduce oslabenie tohto inštitútu a neprimeraný zásah do právnej istoty najmä pre veriteľa, v prospech ktorého tento inštitút slúži a existencia ktorého mohla byť rozhodujúcou skutočnosťou pri vzniku záväzku. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací sa stotožnil s názorom, že prevod časti obchodného podielu v čase vzniku záväzku jediného spoločníka na tretiu osobu po vzniku zákonného ručenia nespôsobil zánik ručiteľského záväzku a pre jeho zánik platia ustanovenia § 311 Obchodného zákonníka. Krajský súd preto uvádza, že ak po prevzatí ručiteľského záväzku žalovaným v 2/ rade nastala personálna zmena u žalovaného v 1/ rade, t.j. zmenou konateľa, spoločníka, keď žalovaný v 2/ rade ako ručiteľ už nie je spoločníkom ani konateľom žalovaného v 1/ rade, táto skutočnosť je bez vplyvu na existujúci záväzok žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa.

23. V súvislosti s odvolacím dôvodom žalovaného v 2/ rade ohľadne doručovania výzvy na plnenie žalobcom ako veriteľom, krajský súd uvádza, že žalobca postupoval nielen v súlade so Zmluvou, ale aj so zákonnou úpravou, a to v zmysle ust. § 306 Obchodného zákonníka. Postup podľa ust. § 306 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka v zmysle ust. § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka nemá kogentnú povahu, preto v Zmluve bolo možné odlišné dojednanie, a to, že pre plnenie žalovaným v 2/ rade ako ručiteľom nebola potrebná výzva žalobcu ako veriteľa voči žalovanému v 1/ rade ako dlžníkovi. Predmetná odchylná úprava bola zahrnutá v čl. VI. bodu 6.6.1. Zmluvy, keď zmluvné strany dohodli, že: „Veriteľ je oprávnený vyzvať a domáhať sa zaplatenia Zabezpečovanej pohľadávky od Ručiteľa bez predchádzajúceho vyzvania Dlžníka a poskytnutia ďalšej primeranej lehoty na plnenie Dlžníkovi“. Inými slovami, povinnosť žalobcu ako veriteľa vyjadrenú v ust. § 306 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka zmluvné strany vylúčili v zmysle bodu 6.6.1. (ii) Zmluvy. Z tohto dôvodu žalobca ako veriteľ bol oprávnený domáhať sa plnenia od žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa aj bez predchádzajúcej výzvy na plnenie voči žalovanému v 1/ rade ako dlžníkovi. I napriek tejto zákonne prípustnej odlišnej úprave zmluvných strán v Zmluve, okresný súd podľa výsledkov dokazovania správne skonštatoval a vyjadril to v odseku 19. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že žalobca výzvu na plnenie v zmysle ust. § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka uskutočnil tak voči žalovanému v 1/ rade ako dlžníkovi, ako aj voči žalovanému v 2/ rade ako ručiteľovi. Uvedenú výzvu okresný súd mal preukázanú listom zo dňa 23.12.2016 podaným na pošte v Bratislave, kedy obidvaja žalovaní boli vyzvaní na splnenie dlhu. Krajský súd poukazuje na znenie čl. VI. bodu 6.6.1. a znenie bodu 6.6.2. Zmluvy, ktoré sú v jazykovom vyjadrení tohto textu jednoznačné, zrozumiteľné, určité a použité slová nepripúšťajú rôzny výklad.

24. Zmluvné dojednania a postup žalobcu ako veriteľa voči žalovanému v 2/ rade nemohol byť diskriminačný tak, ako to namietal žalovaný v 2/ rade v ním podanom odvolaní, keďže postup žalobcu bol v súlade so Zmluvou a v nej vyjadrenými podmienkami, ako aj v súlade so zákonnou úpravou. Žalovaný v 2/ rade ako ručiteľ bol upozornený žalobcom ako veriteľom o neplnení záväzkov žalovaným v 1/ rade ako dlžníkom, keď tak žalovaného v 1/ rade, ako aj žalovaného v 2/ rade vyzval listom zo dňa 23.12.2016 (č.l. 30 spisu) na plnenie spolu s oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ktorý list resp. výzva žalobcu ako veriteľa na plnenie voči žalovaným v 1/ a v 2/ rade bola podľa podacieho hárku žalobcu č. EPH008532656, list č. 2/3, podaná na doručenie pošte ako doručovaciemu orgánu, čo mal preukázať nielen okresný súd, ale aj odvolací súd podľa rozpisu zásielok pre EPH008532656 u žalobcu ako odosielateľa a označeného žalovaného v 1/ rade a žalovaného v 2/ rade ako adresátov zásielky. Krajský súd dodáva, že pokiaľ ide o výzvu na plnenie, tak v zmysle ustálenej judikatúry všeobecných súdov, podmienka písomnej výzvy je splnená tiež v prípade, ak je dlžníkovi doručená žaloba, ktorou sa veriteľ domáha splnenia záväzku súčasne od dlžníka, aj od ručiteľa (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 248/98).

25. Ani jeden z odvolacích dôvodov žalovaného v 2/ rade nebol relevantný, preto vo vyvolanom odvolacom konaní krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch týkajúcich sa žalovaného v 2/ rade potvrdil ako v týchto výrokoch vecne správne rozhodnutie.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému voči žalovanému v 2/ rade bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov konania rozhodne okresný súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.